

der omtales i § 3, naar han ikke har ganske andre Silber til at recurrere til, saaledes at han kan faa et Billede af, hvorledes Gattigskatten, Vandskatten o. s. v. ere ordnede i Kjøbenhavn. § 3 kan ikke forstaaes ved sig selv, men kun ved et meget nøje Kendskab til de ganske jærlige Bestemmelser, der vedrøre denne Paragraf. Under saadanne Omstændigheder er der ikke vundet det mindste ved en saadan Modifikation, den bliver saa kun en Gentagelse af de Regler, der gælde i Kjøbenhavn med Hensyn til Indkomstskat, de Regler, der først kom ind i Loven af 1861 og i alt væsentligt ere gentagne uforandrede i Loven af 1887, der kun blev givet af Hensyn til Vigningskommissionen og det hele Maskineri, hvorved Indkomstskatten fastsattes i Virksomhed, men ikke berørte Principperne. Nu tror jeg nok, at de allerfleste ville være enige i, at de Principper, der ere fastsatte i Loven af 1861, ikke ere retfærdige, ikke nær saa retfærdige som de, der gælde for Købstæderne og Landet, hvor der lignes efter Formue og Lejlighed og ganske anderledes kan tages Hensyn til Staaetvænen, end det kan ske efter den kjøbenhavnske Indkomstskatlov. Hvorfor vi saa skulle til at gentage disse til Dels forældede og temmelig klunskede Bestemmelser, hvad Nytten skal være deraf, er vanskelig at forstaa. Jeg beder Dem om at læse Bestemmelsen i § 8, hvor der er Tale om, at Indkomstskatten svares af al i Penge eller Genstande af Pengeværdi bestaaende Indtægt, som anvendes enten til egen eller Families Underhold, Nytte eller Behagelighed o. s. v. Der springer man paa een Gang fra at sætte Indtægten i Skat til at fremhæve Momenter, der angaa Indtægtens Anvendelse til at gøre Udgifter. Saaledes findes der mange Bestemmelser i denne Lov, som man virkelig nu til Dags aldrig vilde falde paa at give, dersom man skulde til at behandle denne Materie fra første Færd.

Den sidste ærede Taler har fremhævet Punkter, hvor der kunde trænges til nye Bestemmelser. Jeg skal med Hensyn til § 11 blot fremhæve en Uretfærdighed, der jærlig gør sig gældende i Kjøbenhavn. Det er den, at Personer, der sættes i Indkomstskat, de, der ansættes til den laveste Skatteindtægt, hvoraf der svares Skat, nemlig 800 Kr., reducerede til 200 Kr., ere ubeløstede fra en hvilken som helst kommunal Valgret i Kjøbenhavn. Endogsaa denne direkte Indkomstskat afkræver man dem og giver dem dog ikke den fjerneste kommunale Valgret. Nu kan man sige, at Valgloven og de kommunale Beskatningslove ikke bør blandes sammen, men vil man give Løse om Beskat-

ning, maa man dog ved Indretningen af Skalaen stille det saaledes, at den Uretfærdighed, som kan ligge deri, kan undgaaes.

Jeg antager, at den højtærede Minister vil oplyse, hvad der er Meningen med dette Lovudkast. At det skulde kunne gaa igennem Rigsdagen og blive vedtaget, antager jeg ikke, at den højtærede Minister egentlig har ventet, og at det skulde være et Grundlag for Gennemførelsen af retfærdige Principper i den kjøbenhavnske Skattelovgivning, kan man vel ikke antage, thi saa skulde dette Ting eller det Udvalg, som dette Ting eventuelt vil nedsætte, se under sine Forhandlinger at gøre Udkaft til et helt nyt Lovforslag med nye Principper og derom se at blive enig med Ministeren. Men det er at faste et Arbejde over paa Tingets Medlemmer, som disse ikke besidde det fornødne Materiale til at kunne paatage sig, hvad der allerede blev fremhævet af den sidste ærede Taler. Det er korrekt af Ministeren, da det staar i Loven af 1ste April 1887, at der skal foretages en Revision af den kommunale Skattelov inden Udgangen af 1890, at han kommer frem med dette Lovforslag. Men jeg antager ikke, at det har været Meningen, at det skulde komme paa den Maade blot ved at trykke de gældende Love op igen og saa se, hvad man vilde gøre ud deraf. Men da det er en Pligt for Ministeren at komme dermed, og da han har handlet loyalt derved, er der ikke andet for dette Ting at gøre end at lade Sagen gaa til 2den Behandling og saa lade det eventuelle Udvalg se, hvad det kan gøre ved denne Lov.

Der er et Punkt, som det ærede Medlem, der talte først i Dag, fremhævede, og det er, at man kunde ved dette Lovforslag mulig naa at faa Grænsen, nemlig de 3 Pct., i Slutningen af § 17 forhøjet eller forandret. Det kunde jo gøres ved et Pennestrøg, ved blot at rette Tallet 3 til 4 eller 5. For saa vidt er det noget, som ikke vil overskride det eventuelle Udvalgs Evner, men jeg vil sige for mit Vedkommende, at skal man her ved denne Lov, ved et nyt Lovgivningsarbejde, holde fast paa denne uretfærdige Indkomstskat, som findes i Kjøbenhavn, vil jeg ikke være med til at votte

Kættelse.

Sp. 988 L. 9—10 f. o. „fra Bønderjendomme lagt over paa Skoen“, læs: „fra Skoven lagt over paa Bønderjorden“.